

LEG

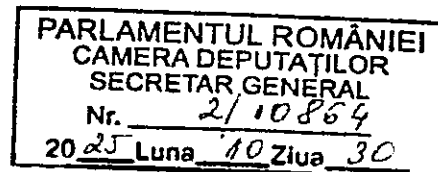
Nr. 8865/2025

27-10-2025

Către: **DOAMNA IOANA BRAN - VOINEA**
SECRETARUL GENERAL AL CAMEREI DEPUTAȚILOR

Ref. la: punctele de vedere ale Guvernului aprobat în ședința Guvernului din data de 23 octombrie 2025

STIMATĂ DOAMNĂ SECRETAR GENERAL,

Vă transmit, alăturat, în original, **punctele de vedere ale Guvernului** referitoare la:

1. **Proiectul de Lege** intitulat "Legea Majoratului Online" (Bp. 222/2025, Plx. 356/2025);
2. **Propunerea legislativă** "Legea solidarității naționale - Legea impozitării marilor afaceri și averi, proiect legislativ de modificare a codului fiscal Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal și a Legii nr. 256 din 12 noiembrie 2018 privind unele măsuri necesare pentru implementarea operațiunilor petroliere de către titularii de acorduri petroliere referitoare la perimetre petroliere offshore" (Bp. 272/2025, Plx. 378/2025);
3. **Propunerea legislativă** pentru protejarea populației civile de pericol în cazul unor conflicte armate și pentru schimbarea amplasamentului sau destinației unor imobile (Plx. 262/2025);
4. **Propunerea legislativă** privind conformarea asistată a operatorilor economici și interzicerea sancționării acestora la primul control (Bp. 249/2025, Plx. 327/2025);
5. **Propunerea legislativă** pentru modificarea și completarea Legii nr. 205/2004 privind protecția animalelor și pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență nr. 155/2001 privind aprobarea programului de gestionare a câinilor fără stăpân (Bp. 259/2025, Plx. 376/2025);
6. **Propunerea legislativă** privind acordarea unor facilități fiscale sub forma unor reduceri/scutiri de la plata impozitelor pentru familiile care au în întreținere mai mult de trei copii, precum și pentru cele care adoptă copii (Bp. 90/2024, Plx. 271/2024);
7. **Propunerea legislativă** privind modificarea și completarea art. 219 alin. (1), (2) și (3) din Legea învățământului (Bp. 552/2023, Plx. 769/2023);
8. **Propunerea legislativă** pentru modificarea și completarea Legii nr. 334 din 17 iulie 2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale, în scopul asigurării independenței și pluralismului presei (Bp. 478/2024, Plx. 19/2025).

Totodată, vă transmit atașat, în copie, punctele de vedere ale Guvernului referitoare la propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006 (Bp. 181/2025), propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii educației fizice și sportului nr. 69/2000 (Bp. 301/2025) și la propunerea legislativă pentru completarea Legii educației fizice și sportului nr. 69/2000 (Bp. 302/2025, L. 353/2025).

Cu deosebită considerație,

NINI SĂPUNARU

SECRETAR DE STAT

PRIM MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție și în temeiul art. 25 lit. (b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.57/2019 privind Codul Administrativ, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă pentru protejarea populației civile de pericol în cazul unor conflicte armate și pentru schimbarea amplasamentului sau destinației unor imobile*, inițiată de domnul deputat AUR Georgel Badiu (Plx. 262/2025).

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă are ca obiect de reglementare instituirea obligației Ministerului Apărării Naționale de a schimba amplasamentul obiectivelor militare din intravilanul unităților administrativ-teritoriale în zone situate în extravilanul localităților, cu scopul de a evita expunerea „populației civile în cazul unor atacuri armate [...] sau în cazul unor acte de terorism”.

Totodată, potrivit prevederilor art. 2 alin. (2) din inițiativa legislativă, cheltuielile aferente procedurii de schimbare a amplasamentului obiectivelor militare, amenajarea și construirea unor spații corespunzătoare pentru forțele armate, vor fi suportate din bugetul instituției militare și consiliilor județene.

II. Observații

1. Din perspectiva obiectului de reglementare, pe de o parte, este de remarcat că inițiativa legislativă nu răspunde exigențelor art. 1 alin. (3) și art. 6 alin. (4) din *Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, potrivit cărora activitatea de legiferare reprezintă

principala modalitate de implementare a politicilor publice, menită să asigure instrumentele necesare pentru punerea în aplicare a soluțiilor de dezvoltare economică și socială, precum și pentru exercitarea autorității publice, fiind imperativ ca actele normative cu impact asupra legislației în vigoare să fie elaborate pe baza unor documente de politici publice aprobate de Parlament sau de Guvern.

În acest context, amintim că, potrivit prevederilor art. 3 alin. (2), art. 4 și ale art. 5 din *Legea nr. 203/2015 privind planificarea apărării, cu modificările ulterioare*, principalele documente de politici publice ce fundamentează planificarea apărării la nivel național sunt *Strategia Națională de Apărare a Țării* și *Programul de guvernare*.

Astfel, apreciem că un astfel de demers ar trebui analizat și eventual promovat în viitoarea *Strategie Națională de Apărare a Țării* sau *Strategia militară a României*, ca orientare strategică a organizării unităților militare ale forțelor terestre, navale sau aeriene și nu să facă obiectul unei legi distincte. Rațiunea principală a acestei opinii se întemeiază pe lipsa unei minime evaluări a unităților militare vizate, pe necesitatea menținerii angajamentelor asumate în cadrul Alianței Nord-Atlantice sau pe necesitatea limitării capacității operaționale a Armatei României, indiferent de tipul de forțe (terestre, navale sau aeriene), a costurilor implicate sau pe imposibilitatea implementării măsurilor propuse în intervalul de timp propus de inițiator.

Ținând cont de aceste prevederi, semnalăm că *Programul de guvernare prevăzut* în anexa nr. 2 la *Hotărârea Parlamentului României nr. 25/2025 pentru acordarea încrederii Guvernului*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 580 din 23 iunie 2025, nu cuprinde vreo direcție de acțiune, măsură, obiectiv sau prioritate cu privire la relocarea/schimbarea amplasamentul obiectivelor militare din intravilanul unităților administrativ-teritoriale în zone situate în extravilanul localităților, în sensul celor preconizate prin inițiativa legislativă.

Nu în ultimul rând, era necesar să fie avute în vedere și prevederile art. 14 din *Legea nr. 24/2000*, care prevăd că „*reglementările de același nivel și având același obiect se cuprind, de regulă, într-un singur act normativ*”, precum și că „*un act normativ poate cuprinde reglementări și din alte materii conexe numai în măsura în care sunt indispensabile realizării scopului urmărit prin acest act*”.

Raportat la aceste exigențe de tehnică legislativă privind *principiul unicității reglementării în materie*, este de semnalat că, potrivit

prevederilor art. 1 alin. (1) din *Legea nr. 481/2004 privind protecția civilă*, „*protecția civilă este o componentă a sistemului securității naționale și reprezintă un ansamblu integrat de activități specifice, măsuri și sarcini organizatorice, tehnice, operative, cu caracter umanitar și de informare publică, planificate, organizate și realizate potrivit prezentei legi, în scopul prevenirii și reducerii riscurilor de producere a dezastrelor, protejării populației, bunurilor și mediului împotriva efectelor negative ale situațiilor de urgență, conflictelor armate și înlăturării operative a urmărilor acestora și asigurării condițiilor necesare supraviețuirii persoanelor afectate*”. Atribuțiile în domeniu și măsurile de protecție civilă, inclusiv în caz de conflict armat, fac obiectul reglementării legii sus-menționate.

În aceeași ordine de idei, este de amintit că actul normativ ce are ca obiect de reglementare organizarea și funcționarea instituției militare este *Legea nr. 346/2006 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare*.

Pe de altă parte, inițiativa legislativă nu îndeplinește nici criteriile de claritate, precizie, previzibilitate și predictibilitate specifice unui text de lege. Cu privire la acest aspect, remarcăm că, prin *Decizia nr. 26 din 18 ianuarie 2012*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 15 februarie 2012, Curtea Constituțională a constatat că legiuitorul are obligația de a edicta norme care să respecte criteriile mai sus enumerate. În continuarea motivării, Curtea Constituțională a amintit că, potrivit prevederilor art. 8 alin. (4) teza I din *Legea nr. 24/2000 „textul legislativ trebuie să fie formulat clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce”*, iar potrivit art. 36 alin. (1) din aceeași lege „*actele normative trebuie redactate într-un limbaj și stil juridic specific normativ, concis, sobru, clar și precis, care să excludă orice echivoc, cu respectarea strictă a regulilor gramaticale și de ortografie*”.

În acest context, cu caracter de exemplu, semnalăm încălcarea dispozițiilor de tehnică legislativă sus-menționate prin folosirea la art. 1 alin. (2) din inițiativa legislativă a unor expresii neclare/imprecise, cum ar fi: „*va proceda la schimbarea amplasamentului tuturor obiectivelor militare*”, „*din zonele ocupate în intravilanul unităților*” sau „*proximitatea zonelor de locuit*”.

Or, aceste nome de tehnică legislativă impun, după cum subliniază Curtea Constituțională în cuprinsul deciziei sus-menționate „*o serie de criterii obligatorii pentru adoptarea oricărui act normativ, a căror*

respectare este necesară pentru a asigura sistematizarea, unificarea și coordonarea legislației, precum și conținutul și forma juridică adecvate pentru fiecare act normativ. Astfel, respectarea acestor norme concurează la asigurarea unei legislații care respectă principiul securității raporturilor juridice, având claritatea și previzibilitatea necesară”.

De asemenea, raportat la *Expunerea de motive* și la cele patru articole ale inițiativei legislative, este de observat că acestea nu respectă prevederile art. 6 alin. (1) teza I din *Legea nr. 24/2000*, potrivit căreia „*proiectul de act normativ trebuie să instituie reguli necesare, suficiente și posibile care să conducă la o cât mai mare stabilitate și eficiență legislativă*”.

Cu privire la aceste aspecte, Curtea Constituțională s-a pronunțat în mai multe rânduri, statuând că „*una dintre cerințele principiului respectării legilor vizează calitatea actelor normative*” și că respectarea prevederilor *Legii nr. 24/2000* „*se constituie într-un veritabil criteriu de constituționalitate prin prisma aplicării art. 1 alin. (5) din Constituție*”.

Astfel, cu privire la problematica lipsei de fundamentare temeinică a actelor normative, este de observat că, potrivit *Deciziei Curții Constituționale nr. 139 din 13 martie 2019*, publicată în *Monitorul Oficial al României, Partea I*, nr. 336 din 3 mai 2019, paragraful 80 „*caracterul sumar al instrumentului de prezentare și motivare, precum și lipsa de fundamentare temeinică a actelor normative au fost sancționate de Curtea Constituțională în jurisprudența sa, în raport cu aceleași exigențe de claritate, predictibilitate a legii și securitate a raporturilor juridice impuse de art. 1 alin. (5) din Constituție, cu invocarea deopotrivă a normelor de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative*”.

În acest context normativ și jurisprudențial, este de observat că, deși scopul declarat încă de la debutul art. 1 alin. (1) din inițiativa legislativă ar consta în asigurarea „*protecției populației civile în cazul unor atacuri armate convenționale ale unui stat ostil României sau în cazul unor acte de terorism*”, lipsa de stabilitate și de eficiență legislativă a soluției legislative preconizate este recunoscută chiar de către inițiator, în cuprinsul *Expunerii de motive*.

Astfel, instrumentul de prezentare și motivare relevă intenția inițiatorului de a schimba amplasamentul „*unităților militare și echipamentului aferent ce le aparține, din interiorul localităților în afara acestora, la o distanță estimată de specialiștii Ministerului Apărării Naționale drept sigură pentru zonele locuite de civili. Bineînțeles că această estimare va avea în vedere doar pericolul creat de utilizarea unor*

arme convenționale întrucât armamentul de distrugere în masă (de exemplu cel nuclear) are cu totul alte caracteristici, altă putere de distrugere”.

Mai mult decât atât, lipsa de oportunitate și de eficiență a soluției legislative preconizate prin inițiativa legislativă, și anume relocarea unităților militare în afara centrelor urbane pentru asigurarea protecției populației civile, derivă și dintr-o serie de impedimente de natură juridică, logistică, financiară și socială, după cum urmează:

În contextul amenințărilor moderne, relocarea unităților militare în afara zonelor populate nu poate garanta reducerea riscurilor asociate eventualelor conflicte armate. Tehnologia actuală permite lovirea cu precizie a oricărui obiectiv ceea ce face ca amplasarea unităților militare în afara zonelor populate să nu fie de natură a reduce semnificativ riscurile la adresa populației civile. Într-un conflict militar, orice obiective, indiferent de natura lor (de exemplu, militare, de infrastructură critică etc.), pot fi considerate de către un potențial inamic drept ținte, nefiind relevantă amplasarea acestora.

De asemenea, obiectivele care pot fi lovite de un eventual inamic nu se rezumă la cele aparținând Ministerului Apărării Naționale, ci pot fi și dintre cele aflate în administrarea/proprietatea celorlalte instituții din sistemul de apărare, ordine publică și securitate națională și care sunt dispuse în interiorul localităților.

Relocarea unităților militare ar presupune costuri operaționale și logistice disproporționate în raport cu eficiența întrucât ar implica atât cheltuieli cu exproprieri și investiții semnificative în infrastructură (energie, transport, comunicații etc.), cât și costuri cu edificarea completă a facilităților militare existente (construcții speciale). Aceste costuri depășesc alocările bugetare planificate pentru instituția militară și ar presupune redirectionarea de resurse considerabile din alte domenii esențiale. În actualul context geopolitic, apreciem că un astfel de efort financiar ar putea fi redirectionat spre dezvoltarea de capabilități militare necesare combaterii eventualelor riscuri și amenințări la adresa apărării României. Totodată, nu este de neglijat nici timpul necesar realizării unei noi infrastructuri și relocării unităților militare, care ar fi extrem de mare, exproprierile fiind recunoscute ca proceduri lente, birocratice și mari consumatoare de resurse și timp.

În situația în care personalului militar, care își va desfășura activitatea în unitățile mutate în afara zonelor populate, nu i se va asigura cazarea (inclusiv a membrilor familiilor), acesta va trebui să execute zilnic

deplasarea la și de la locul de muncă, parcurgând, organizat sau individual, distanțe mari, ceea ce ar genera costuri personale și instituționale. Acest aspect ar conduce la vulnerabilizarea personalului militar, cu impact asupra scăderii calității vieții acestuia.

În plus, o distanță prea mare între domiciliu și locul de muncă presupune și o reducere a timpului de reacție la nivel instituțional în anumite situații, ce presupun prezența urgentă la unitate a personalului militar.

Există mecanisme instituționale de anticipare și reacție, probabilitatea ca un eveniment de tipul conflictului armat să se producă fără a fi precedat de acțiuni și indicatori specifici fiind redusă. Acești indicatori sunt monitorizați de instituțiile statului român în cadrul instituțiilor din sistemul de apărare, ordine publică și securitate națională, instituții care dispun în aceeași măsură de mecanisme de evaluare și reacție rapidă. În acest context, dacă situația va impune relocarea unor unități militare, deciziile vor fi luate în mod coordonat, în funcție de nivelul și specificul amenințărilor.

Cu alte cuvinte, soluția legislativă ar genera un dezechilibru strategic al sistemului național de apărare pe termen scurt și mediu. O abordare eficientă a problematicii protecției populației civile trebuie să se bazeze pe consolidarea capacităților de apărare integrate, pe măsuri de prevenție și intervenție rapidă, iar nu pe măsuri de relocări masive și costisitoare ale unităților militare.

2. Totodată, în raport de intenția de reglementare, este de analizat dacă soluțiile legislative preconizate nu constituie limitări ale exercitării dreptului de proprietate al persoanelor care dețin sau vor deține imobile în jurul actualelor sau viitoarelor „obiectivelor militare”, în extravilan, în funcție de amplasamentul actual sau viitor al obiectivului militar.

Astfel, conform art. 44 alin. (1) din *Constituție* „(1) Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege.”, iar, conform art. 53 din *Constituție* „(1) Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav. (2) Restrângerea poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică.”

În același sens, amintim jurisprudența Curții Constituționale, care, prin *Decizia nr. 59 din 17 februarie 2004*¹, a reținut că: „legiuitorul ordinar are competența de a stabili cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în accețiunea principială conferită de Constituție, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind astfel niște limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat. Așadar, textul art. 44 din Constituție cuprinde expres la alin. (1) o dispoziție în temeiul căreia legiuitorul are competența de a stabili conținutul și limitele dreptului de proprietate, inclusiv prin introducerea unor limite vizând attributele dreptului de proprietate”².

3. În raport de conținutul inițiativei legislative, semnalăm următoarele:

Cu privire la art. 1 alin. (1) din cadrul inițiativei legislative, menționăm că noțiunea de „obiective militare” este deja definită în mai multe acte normative aflate în vigoare. Avem în vedere, cu titlu de exemplu, art. 3 lit. h) din *Legea nr. 122/2011 privind regimul armelor, dispozitivelor militare și munițiilor deținute de Ministerul Apărării Naționale și de forțele armate străine pe teritoriul României, cu modificările ulterioare*, care definește noțiunea de „obiectiv militar” după cum urmează: „obiectiv militar - imobilele, echipamentele, instalațiile, cum ar fi cazărmi, tabere sau raioane de dispunere a uneia ori a mai multor unități militare, depozite, gări, porturi, aeroporturi, aerodromuri, lucrări de artă, poligoane, nave, ambarcațiuni, aeronave, transporturi militare aflate în proprietatea sau în administrarea ori încredințate pentru pază și apărare Ministerului Apărării Naționale. În cazul operațiilor internaționale prevăzute de legislația română, constituie obiectiv militar personalul combatant sau orice bun care, prin natura sa, amplasarea, destinația ori utilizarea acestuia, aduce o contribuție efectivă la acțiunea militară și a cărui distrugere parțială sau totală, capturare ori neutralizare oferă, în condițiile concrete existente, un avantaj militar sigur”.

Raportat la art. 1 alin. (1) și (3) din cadrul inițiativei legislative, considerăm că se impunea formularea acestora în sensul prevederilor art. 38 alin. (2) din *Legea nr. 24/2000*, conform căroră „verbele se

¹ Publicată în M. Of. nr. 203 din 9 martie 2004

² A se vedea și Decizia Curții Constituționale nr. 313 din 30 mai 2023, publicată în M. Of. nr. 901 din 6 octombrie 2023.

utilizează la timpul prezent, forma afirmativă, pentru a se accentua caracterul imperativ al dispoziției respective”.

Cu privire la prevederile art. 4 din conținutul inițiativei legislative, considerăm că se impunea formularea acestora, în sensul îndeplinirii exigențelor de claritate și accesibilitate impuse de normele de tehnică legislativă, căci sancțiunea impusă prin acestea nu este clarificată, ci reprezintă o trimitere la prevederile „regulamentelor proprii fiecărei entități și conform Legii nr. 286/2009 privind Codul penal cu modificările și completările ulterioare”, fără ca acestea să fie indicate expres sau să se aibă în vedere în ce măsură acestea sancționează nerespectarea dispozițiilor prezentei inițiative legislative. Astfel, amintim *Decizia Curții Constituționale nr. 363 din 7 mai 2015*³ prin care s-a reținut că „legiuitorul și-a respectat numai din punct de vedere formal competența constituțională de a legifera, fără ca prin conținutul normativ al textului incriminator să stabilească cu claritate și precizie obiectul material al infracțiunii, ceea ce determină o lipsă de previzibilitate a acestuia. Așa fiind, textul supus controlului de constituționalitate nu respectă condițiile de calitate a legii, respectiv din modul de definire a infracțiunii prevăzute la art. 6 din Legea nr. 241/2005 nu poate fi determinată noțiunea de „impozit cu reținere la sursă”, astfel că destinatarul normei nu poate să își ordoneze conduita, în funcție de ipoteza normativă a legii.

26. În ceea ce privește accesibilitatea legii, Curtea constată că, din punct de vedere formal, aceasta are în vedere aducerea la cunoștința publică a actelor normative de rang infraconstituțional și intrarea în vigoare a acestora, care se realizează în temeiul art. 78 din Constituție, respectiv legea se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la 3 zile de la data publicării sau la o data ulterioară prevăzută în textul ei.

27. Însă, pentru a fi îndeplinită cerința de accesibilitate a legii, nu este suficient ca o lege să fie adusă la cunoștință publică, ci este necesar ca între actele normative care reglementează un anumit domeniu să existe atât o conexiune logică pentru a da posibilitatea destinatarilor acestora să determine conținutul domeniului reglementat, cât și o corespondență sub aspectul forței lor juridice. Nu este așadar admisă o reglementare dispartă a domeniului sau care să rezulte din coroborarea unor acte normative cu forță juridică diferită. În acest sens, normele de tehnică legislativă referitoare la integrarea proiectului în ansamblul legislației

³ Publicată în M. Of. nr. 495 din 6 iulie 2015.

statuează că actul normativ trebuie să se integreze organic în sistemul legislației, scop în care actul normativ trebuie corelat cu prevederile actelor normative de nivel superior sau de același nivel cu care se află în conexiune [art. 13 lit. a) din Legea nr. 24/2000]. Pentru sublinierea unor conexiuni legislative se utilizează norma de trimitere [art. 16 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 24/2000], care operează întotdeauna între acte normative cu aceeași forță juridică”.

În plus, în aplicarea principiului unicității reglementării în materie prevăzut de art. 14 alin. (1) din Legea nr. 24/2000, este de analizat dacă soluțiile legislative preconizate nu ar putea face obiectul unor intervenții de modificare și, după caz, de completare fie a actelor normative din domeniul protecției civile, cum ar fi: *Legea nr. 481/2004 privind protecția civilă, republicată*, *Legea nr. 446/2006 privind pregătirea populației pentru apărare, cu modificările și completările ulterioare*, fie a unor acte normative din domeniul apărării și securității naționale, cum ar fi: *Legea apărării naționale a României nr. 45/1994, cu modificările și completările ulterioare*, *Legea nr. 346/2006 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, *Legea nr. 122/2011 privind regimul armelor, dispozitivelor militare și munițiilor deținute de Ministerul Apărării Naționale și de forțele armate străine pe teritoriul României, cu modificările și completările ulterioare*, sau *Legea nr. 73/2013 privind instituirea unor măsuri speciale pentru protecția obiectivelor militare care fac parte din Sistemul de apărare împotriva rachetelor balistice*.

4. Referitor la „procedura” propusă, considerăm că, spre exemplu, soluția la art. 2 alin. (2), este formulată imprecis și nu se poate determina dacă inițiatorul a vizat în sarcina consiliilor județene (Consiliul General al Municipiului București nefiind inclus aici) suportarea unor „cheltuieli aferente procedurii de schimbare a amplasamentului obiectivelor militare” sau cheltuieli de „amenajare construire unor spații corespunzătoare pentru forțele armate”. Această din urmă sarcină excedează competențele consiliilor județene prevăzute de *Constituția României* sau de art. 173 din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrative, cu modificările și completările ulterioare*.

Totodată, propunerile de la alin. (2) al art. 2 și alin. (2) al art. 3 din inițiativa legislativă referitoare la instituirea obligației pentru autoritățile administrației publice locale de a asigura fondurile necesare finanțării

cheltuielilor aferente procedurii de schimbare a amplasamentului obiectivelor militare, precum și a finanțării obiectivelor prevăzute la alin. (1) al art. 3 determină impact asupra bugetului de stat, având în vedere prevederile art. 6 din *Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare*, potrivit căreia „stabilirea prin lege, în sarcina autorităților administrației publice locale, a unor cheltuieli publice noi, se face numai cu asigurarea resurselor financiare necesare realizării acestora”. De asemenea, obligația asigurării fondurilor necesare finanțării cheltuielilor prevăzute la alin. (2) al art. 2 este instituită și pentru Ministerul Apărării Naționale.

Norma propusă la alin. (2) al art. 3 din inițiativa legislativă este ambiguă și lasă loc de interpretare, nefiind reglementate situațiile când finanțarea intră în sarcina autorităților administrației publice locale, respectiv când finanțarea se asigură de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Educației și Cercetării și Ministerului Sănătății.

5. Apreciem că aplicarea prevederilor inițiativei legislative ar putea conduce la un impact negativ asupra bugetului consolidat.

În acest context, menționăm că Guvernul are obligația de a conduce politica fiscal-bugetară în mod prudent pentru a gestiona resursele, obligațiile bugetare și riscurile fiscale, iar adoptarea inițiativei legislative ar influența negativ ținta de deficit bugetar, stabilitatea macroeconomică și ratingul de țară în relația cu organismele financiare internaționale.

Având în vedere constrângerile bugetare actuale, precizăm că inițiativa legislativă nu răspunde obiectivelor de politică fiscală.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative.**

Cu stimă,

[REDACTED]
Ilie-Gavril BOLOJAN
PRIM-MINISTRU

**Domnului deputat Grindeanu Sorin-Mihai
Președintele Camerei Deputaților**